

L'ESPORT CATALÀ

Nº 3

ANY I 116 21 D'ABRIL 3 1925

BARCELONA - ATLÈTIC DE MADRID

Barroso en rebutjar els centres, va trobar més eficaç de repel·lir a la vegada els jugadors que li entraven, sense reparar gaire en els procediments

STUDEBAKER

**és significatiu
de qualitat i duració**

A Detroit (Michigan), el centre automobilista més gran del món, un 90 per 100 dels xòfers de cotxes de lloguer porten automòbils **Studebaker**

Llur preferència és basada en la durabilitat del xassis **Studebaker**, amb el qual es poden recórrer de 40.000 a 50.000 quilòmetres en un període de cinc a set anys.

Aquesta resistència és deguda a la finor dels materials que entren en la construcció dels **STUDEBAKER** i a la mà d'obra acuradíssima. **STUDEBAKER**, sens dubte, és el cotxe més econòmic en cost i operació.

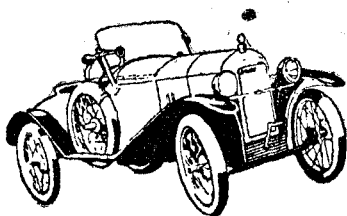
Representació general per a Espanya:

Stevenson, Romagosa i C.^a

Carrer València, 295

Saló de vendes: **Isidor Pons** Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES

AMILCAR

J. ALVAREZ y C., s/c
Provenza, 185

NOU TRIOMF en la prova de Regularitat
Barcelona - València
12 abril 1925

Un sol cotxe inscrit s'enduu

COPA D'ARGENT

La màxima recompensa

Diagonal, 456 JOAN ROCHA Telèfon G. 1673

Catalans!
*Propaguen la
premsa catalana*

AUTOS
MOTOS
CICLES

Peugeot

CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA

O.S.

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY

Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

El color del nostre periòdic

Un costum ja de temps establert vol que els periòdics esportius s'imprimeixin damunt paper de color altre que el blanc. Aquest costum genuïnament llatí no priva ni a Anglaterra ni als Estats Units, però és rar que a França, a Itàlia o a Catalunya sigui trencat i és per això que en tractar de publicar "L'ESPORT CATALÀ" adoptàrem el color rosat, la qual cosa ens ha permès que el nostre periòdic fos reconegut fàcilment entre tots els altres.

El rosa no és pas un color nou en la premsa esportiva del nostre país; nombre de periòdics publicats a Barcelona i que avui ja no es publiquen, l'adoptàren abans que nosaltres i és possible també que després de nosaltres i àdhuc coexistent amb nosaltres, altres publicacions l'adoptin.

Cal tanmateix tenir present que el color groc, rosat, blau o verd d'un periòdic no és avui per avui més que una distinció completament externa i que per tant no compromet a res.

Seria fins a cert punt plaent que la premsa afecti a una tendència política, social, econòmica o cultural, adoptés una o diverses característiques que permetessin tot seguit distingir-la, de la que representés una tendència absolutament contrària. Ignorem si a Catalunya ha estat plantejada alguna vegada aquesta qüestió. El tractar d'establir-ho toparia certament amb grosses dificultats i seria una qüestió a discutir la conveniència d'una semblant mesura...

Els periòdics i revistes catalans tenen tanmateix pel sol fet de publicar-se en la nostra llengua un comú denominador. Altrament la premsa catalana sustenta avui en llur majoria una ideologia comuna en diversos punts fonamentals, ideologia que "L'ESPORT CATALÀ" accepta i comparteix.

El nostre color és certament el rosa, la qual cosa sembla que no ofereix cap dubte. Però color no sols vol dir vibració de la llum sinó que també és mot que serveix per designar ideològicament una gradació un matis o un caràcter. "L'ESPORT CATALÀ", independentment del rosa purament extern i sense transcendència, té un altre color pregon i essencial que de mica en mica anirem definint i que com el lector ja deu haver comprès, fonamentalment es relaciona amb el millorament de la raça per mitjà de l'esport i de la cultura física...

I heu's ací com "L'ESPORT CATALÀ" a més del color rosa del seu paper, cosa banal i sense importància, té un altre color que representa la raó de la seva existència i no cal pas dir que aquest i no l'altre és el que ens caracteritza i el que ens hem fet un deure de conservar.

Callicida Masó

Peus delicats

banyeu-los amb

Salinos Masó

Farmàcia: Rambla Canaletes, 1

REMARQUES

Esquil fou boxador i Sòfocles atleta.
I això en lloc de minvar llur glòria, la completa.

Jean Richepin.

L'Esport no tindrà una real utilitat mentre els seus adeptes no es convencin que deu ésser precedit, acompanyat i seguit de la cultura física.

Franz Reichel.

A un motorista, virtuós com pocs, molt ben situat per al campionat que anualment atorga el Moto Club, un company seu li deia després de la prova de dos diumenges ençà:

—Tanmateix, guanyar tres curses amb un cotxe que és d'un altre, és un triomf massa fàcil.

Coïncidint amb els resultats obtinguts pels futbolistes uruguais a Barcelona, el "peso" d'aquell país ha sofert una baixa que ningú no s'explica.

Serà potser que la flamant oficina de contractes instal·lada a París, haurà hagut d'abaixar ara, les seves exigències...?

La setmana passada se celebraren a París dues grans proves ciclistes per carretera. En una d'elles els concurrents eren professionals i la velocitat del vencedor fou de 29 quilòmetres per hora. En l'altra tots els inscrits eren amateurs i la velocitat mitja fou de 35 quilòmetres.

I encara diuen que el professionalisme és necessari.

En els dos partits que jugà els dies de Pasqua l'Espanyol a Bilbao va recabar i obtenir la designació de l'àrbitre.

La qual cosa no li va impedir perdre'ls tots dos.

El nom de Lacoste ha sortit novament en les columnes dels diaris barcelonins. La seva gorra i la seva "fatxa" com expressava gràficament l'altre dia una espectadora, han tornat a ésser retrets si no en públic, en les converses dels nostres tennistes.

Això ens ha portat a la memòria, com justificava l'Espanyol Alonso de la seva desfeta amb Lacoste.

—No puc, no puc jugar amb aquest home, exclamava. La visió d'aquella gorra blanca i aquella camisa abotonada al coll i mànecues, m'enerava i se'm fa insuportable. No m'ha batut Lacoste; ha estat la seva ombra.

Heu's ací un retall d'"Excelsior" publicat amb motiu de la darrera excursió de l'Espanyol:

"ZAMORA:

Cuando empezó el match y vimos a los leones del Athletic acorrallar a Zamora, pensamos titular nuestra crónica como sigue: "Ricardo, corazón de León o el domador de leones".

Nos prometíamos una tarde feliz; una tarde que se acercara algo a aquella que nos proporcionó el capitán de las huestes catalanas en el memorable match contra el Newcastle.

Y no ciertamente porque Zamora no pusiera de su parte todo su esfuerzo, sino porque los leones se convirtieron en inofensivos felinos caseros.

Y, claro está, Zamora no fué pegajosamente atacado, que es cuando Ricardo I es Grande y es Magnífico.

"Leones", "felinos" "grande" "magnánimo", i això que segons el cronista Zamora gairebé no va actuar. Fa rodar el cap pensar en les coses que hauria dit si hagués tingut feina.

En un diari barceloní aparegué no fa gaire un anunci així redactat:

"CADILLAC bon estat, un any d'ús, canviaria per Ford d'ocasió. Escriure, etc."

Aquestes condicions només pot fer-les algú que es senti ferit en els seus sentiments en saber que un

novel·lista espanyol posseeix un luxós auto de la primera de les marques esmentades.

M. iGardín, l'àrbitre dels darrers partits de futbol deia tot astorat que en dos dies havia gastat les soles de les sabates de futbol, de tan durs que són els camps al nostre país.

Allavors varem comprendre la raó d'aquells equipiers d'un famós Club que entre altres exigències, reclamaven un parell de sabates... per partit.

Peu d'una fotografia publicada en la secció esportiva d'"El Sol" (17 dels corrents): "Carreras de motos seguidas de bicicletas, en Londres".

Ve't aquí, doncs, que la ressenya de proves d'aquesta mena haurem de traslladar-la de la secció de Ciclisme a la de Motorisme.

Per aquest camí no tardarem gaire a veure "Carreras de bicicletas seguidas de corredores a pie".

Els pròxims Jocs Olímpics són molt discutits a Holanda on l'any 1928 se celebrarà la VI Olimpíada. Els elements catòlics s'oposen decididament a que hom celebri competicions o matches en diumenge trencant la llei del descans dominical.

Per aquesta causa el report que ha estat adreçat al Govern neerlandès sol·licitant un crèdit d'un milió de florins per a fer cara a les despeses dels jocs, esmenta que cap de les proves a celebrar tindrà efecte en diumenge.

Darrerament Balzac, el boxador que no fa pas molt temps fou xiulat a Barcelona i portat a la comissaria de policia a Madrid per manca de combativitat, boxà a Alexandria contra el campió d'Europa del pes mitjà l'italià Bruno Frattini que el vençé per punts.

El manager de Balzac que ja estava acostumat a veure el "seu" home anar de corcoll, li semblà que l'havés resultat vençut per punts era fet i fet una gran performance i visità totes les redaccions parisenques per contar-ho, bo i afegint que la desfeta havia estat real però molt prima.

Tots els diaris ho publicaran, però al dia següent arribà el correu d'Egipte donant compte de que el match Balzac-Frattini havia estat un "chiqué" indecent...

I com que tots els periòdics s'han adonat de la planxa i han hagut de rectificar, és ara el manager de Balzac qui està knock-out.

La Federació de Futbol ha donat de baixa el Tàrraga, perquè alguns individus d'aquest Club varen recórrer a persones alienes al futbol, per tal que se sospengués la celebració d'un partit de campionat.

En assabentar-se'n un caracteritzat element del "R. C. D. Español" tot era exclamar: "Aquests del Tàrraga són uns desgraciats. Per què no s'hi atreueixen amb nosaltres...?"

I tenia raó, l'home!

Quan abans d'ahir, dels quatre costats del camp de Les Corts anava caient una pluja de calderilla endreçada a l'àrbitre, montañès senyor Yacituaga, tothom estava amb l'ai! al cor, tement que no es repetís la gesta d'En Serrano i que el partit fos suspès.

La cridòria cada vegada anava en augment, els vailets que eriden sandwich! descarnaven la plata dels socis més indignats, proveïnt-los de peces menudes i l'escàndol era cada cop més gran.

L'àrbitre, però, va pitar un penal, es va fer gol, i va rendir la calma...

Aquest xicot és molt serè—va dir-nos un soci del Barcelona.—Un altre no s'hauria aguantat!

—Es que vostè no sap que és Yacituaga—li diguerem.—Nosaltres el varem conèixer al Marroc el 29 de setembre de l'any 21. Tot Melilla estava ple de ferits i els morts no cabien al cementiri. Un amic cas va presentar Don Julio Yacituaga, que acabava de salvar la pell en el comboi de Tizza, que vol que li facin por els 11.000 ni els 30.000?

ORQUESTRA JAZZ - BAND
GATTZ - HARRA
Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.er

Gegants o forçats?

La Volta a França ciclista

El "Tour de France", això és, la volta a França ciclista, és, potser, la competició esportiva que ha fet córrer més tinta, la prova al voltant de la qual s'han escrit més comentaris. Potser ni el campionat del món de boxa, ni Oxford-Cambridge, ni la Copa anglesa, ni cap de les magnes proves esportives mundials, ha donat modernament tan nombrosos i variats motius als escriptors esportius i de tota mena per a llurs escrits.

El "Tour de France" ciclista no és pas un dels temes que s'esgotin, i sobre d'ell s'escriuran encara milers i milers de quartilles, per no dir llibres sencers que tractin amplament d'alguns dels problemes esportius i de tota mena que ha suscitat. En aquest sentit, nosaltres no estranyariem veure un dia en els aparadors de les llibreries un volum titulat, per exemple, "La Participació dels catalans al "Tour de France", o bé una obra mèdica que ens parli de les malalties del "Tour", o, encara, un vocabulari del "Tour". I no parlem ara de les novel·les que, com la que publica suara "Candide": "Tour de France, tour de souffrance", han estat publicades i continuaran apareixent tot l'any, tenint per escenari la formidable volta.

La "literatura" del "Tour", que anys enrera tingué un caire èpic i àdhuc líric, ha derivat en un "rebutisme" que fa escriure. Això va iniciar-se l'any passat amb l'allistament d'Albert Londres entre els periodistes que seguiren la prova, i continuarà segurament enguany, segons es desprèn del que hom sent a dir ací i allà. Enguany es seguirà, doncs, "portant" el "Tour de France" tràgic.

Segons Albert Londres, l'afortunat autor de "Au Bagné" i d'altres llibres no menys truculents, els ciclistes del "Tour de France" no són pas els "gegants de la carretera" o els "virtuosos del pedal" o els legítims representants de l'"Esforç" amb majúscula i cometes; res d'això, sinó uns miserables forçats o, com qui diu, una mena de presidaris junyits per força a una tasca sobrehumana. Aquesta tràgica visió del "Tour" que planà l'any passat damunt les pàgines de "Le Petit Parisien", va fer una certa impressió, i les paraules forçats, presidaris, aplicades als inscrits a la volta a França ciclista van tenir en tots els països el seu eco.

Recordem que el tornaveu per a Catalunya fou Josep Pla, qui, des de les pàgines de "La Publicitat", ens assabentà, amb l'aplom que li és habitual, el calvari que passaven els pobres ciclistes, pitjor que el dels presidaris del castell de Figueres.

Però ningú com el mateix Albert Londres, arribà a escriure troços veritablement impressionants. "Le Petit Parisien" féu indubtablement una bona tria en designar seguidor per al "Tour de France". Recordem encara la mestriosa descripció que el brillant periodista ens féu en una de les seves cròniques de l'"atleta caigut": Al cim o prop del cim d'un dels colls altíssims que els ciclistes del "tour" són obligats a travessar, imagineu-vos assegut al costat de la carretera, la "violina" abandonada a pocs passos de distància, retut, polsagós, sangonant, amb els peus dintre un reguerot, un ciclista de la volta a França tractant de reparar les forces — ai! — perdudes, mossegant un sandwich sense tenir ni esma de despullar-lo de la seva camisa de paper. Dues llàgrimes li corren cara avall, mentre en contemplar el retrat del seu filllet exclama: Ah! si no fos per tu, fill meu! poc hauria inscrit el meu nom a aquesta prova terrible!

A quants no degué commoure l'escena! A nosaltres, però, ens deixa més aviat perplexos, vist que l'any anterior la mateixa descripció en els seus trets característics (peus dintre l'aigua — sandwich emboticat — retrat del fill) ens havia estat feta per un periodista de l'altra corda, amb finalitat diferent, com hom pot suposar.

La literatura té certament els seus trucs, tots ho sabem, però quan un hom sense voler descobreix la trampa, no pot fer-hi més, esdevé incrèdul i obre uns ulls com unes taronges.

Altrament nosaltres creiem sincerament que no hi ha pas cap necessitat que hom cregui que el "Tour de France" es quelcom tràgic, èpic o líric. El "Tour de France" és, segons el nostre humil parer, el "Tour de France", i no creiem que hi hagi ningú capaç de negar que en el fons estem en el cert. Ara bé, el "Tour de France" pot ésser també diverses coses, així com, per exemple, per als literats i periodistes... un mètode de treball.

Henry Desgrange, el creador de la prova que de 1903 ençà ha vingut reformant-la i complicant-la, ha decidit que enguany sigui disputada sota la fórmula "equips" en lloc de la de "isolats", que fou la que imperava de 1919 a 1924. La volta havia estat ja feta abans de 1919 sota la fórmula equips, havent-se hagut de modificar per la guerra encesa que es feien les marques de ciclistes inscrites al "Tour", emprant sense escrúpols tota mena d'estratagemes i trucs de mala llei; calia aleshores que els ciclistes

portessin una pistola o revòlver junt amb llurs eines, segons ens ha dit un significat "routier". Desgrange espera que donat l'esperit esportiu que avui regna, aquells fets no es repetiran, i que a més a més, una reglamentació més amatent i una major vigilància podran evitar-los.

Segons la fórmula que suara va implantar-se, cada marca de bicicletes inscriurà no ja diversos corredors isoladament, sinó un sol equip de ciclistes, que podrà, dintre les limitacions que assenyali el reglament, ajudar-se per obtenir la més alta classificació. La fórmula "isolats" subsisteix, tanmateix, per als corredors de tercera categoria anomenat, no sense ironia, "touristes routiers", que hauran de representar marques de bicicletes que no figurin en la primera categoria.

Els equips per als corredors i marques de primera categoria estaran integrats per 12 homes com a màxim.

La segona categoria queda suprimida.

El total de premis per al "Tour" de 1925 s'eleva a 100.000 francs. La distància a recórrer és de 5.000 quilòmetres aproximadament, dividits en 18 etapes. La sortida serà donada a París el dia 21 de juny propiament. El dia 19 de juliol els ciclistes arribaran altra vegada a París.

Figurarà enguany algun català inscrit en la prova? Heus ací el tema d'un dels nostres pròxims articles.

PARVUS

Lletres de Londres

Davant el Congrés de Praga

Sobre amateurisme

Un dels problemes que s'intentarà de resoldre al Congrés Internacional Olímpic que tindrà lloc a Praga el mes entrant és el de la definició de l'amateur. Fa temps que es fa sentir la necessitat d'unificació de criteri en aquesta qüestió, puix ja és hora que les entitats oficials que regulen l'esport tinguin una pauta establerta per a determinar si els candidats a les lluites olímpiques reuneixen les qualificacions suficients d'amateurisme.

Malauradament, malgrat la bona voluntat que no hi ha dubte posaran els congressistes en resoldre aquest problema, les probabilitats d'arribar a un acord són gairebé nul·les. El nombre considerable de nacions representades i la gran diversitat de criteris constituiran, es tem, un obstacle poc menys que insurmontable.

Pot l'Amateur cobrar indemnització?

Una de les qüestions que aixecarà més controvèrsia és la de si un jugador amateur pot, sens perdre la qualificació de tal, cobrar indemnització pel temps emprat en la pràctica de l'esport. Darrerament l'Associació Olímpica Britànica, portaveu d'aquest país en el pròxim congrés, ha donat a conèixer l'opinió de les corporacions esportives d'Anglaterra, Escòcia i Irlanda, les quals estan plenament d'acord en establir que un amateur no pot acceptar indemnització de cap mena.

Sabut és que aquest concepte no és mantingut amb la mateixa intensitat per les comunitats esportives dels països continentals, en alguns dels quals es sustenta un criteri diametralment oposat.

En aquest país la noció de l'amateurisme és quelcom de tradicional, i no és de creure que l'Associació Olímpica britànica cedeixi, per forta que sigui l'oposició. Abans deixarà d'intervenir en els Jocs Olímpics — per cert, d'interès molt relatiu per a la majoria dels britànics — que claudicar en la qüestió del "broken time", com s'anomena correntment en aquest país.

La tesi britànica

El criteri britànic es basa en la tesi que el veritable esportman practica l'esport per pur esbarjo, per pler, i, per consegüent, és lògic que pagui pel que disfruta.

Els amants de l'esport se sentiran inclinats a simpatitzar amb aquest punt de vista. És innegable que tota idea d'ingrés, de guany, està renyida amb l'essència de l'amateurisme. El que és esportman de veres trobarà admissible que se li paguin les despeses de desplaçament i hostatge, però no podrà mai acceptar, sens menyspreu de la seva dignitat d'amateur, una indemnització que en el fons, no és altra cosa que una remuneració.

Dintre l'amateurisme no hi caben matisos ni gradacions. O s'és amateur en absolut o no se'n és. L'excessiva tolerància en certs països continentals ha donat lloc a l'alarmant desenrotllament del professionalisme encobert.

L'avantatge de l'amateur

El veritable esportman considera compensació sobrada el pler que li proporciona l'esport i la joia íntima de sentir-se amateur. El deixar d'ésser amateur representa en aquest país quelcom més que un senzill canvi de denominació. El que practica l'esport purament per esbarjo es rodeja d'un prestigi del que no gaudeix el professional, el qual, socialment considerat, es troba en un pla inferior. En la major part d'escoles i universitats angleses, el futbol associació apenas desperta interès, precisament pel predomini que el professionalisme exerceix en aquest esport. Max Woosnam, fins ara mig centre de Manchester City, i Howara Baker, goal-keeper de Chelsea — per citar dos casos ben coneguts —, han tingut bona cura de mantenir-se amateurs tot i jugant en Clubs professionals, i l'ur gest, a part de llur notable vàlua com a futbolistes, els dona un prestigi a què debades podria aspirar un professional.

La finalitat de l'esport

Es possible que, posada a la pràctica la concepció britànica de l'amateur, les Olimpíades no complin amb un nombre tan elevat d'atletes com fins ara; però, almenys, seran més sanejades, i tal volta no es repetiran les escenes vergonyoses de l'any passat en el concurs olímpic de boxa i esgrima.

Sens dubte s'objectarà també que, en aquestes circumstàncies, l'amateur podrà difícilment distreure el temps necessari per a entrenar-se degudament i especialitzar-se en una branca determinada de l'esport. És possible, però cal tenir en compte que la finalitat de l'esport no és precisament a les Olimpíades ni a la creació d'atletes extraordinaris com Nurmi, Rittola i compnyia. Tot això és molt bonic, si es vol, per òno és més que un detall dintre el desenrotllament de l'esport. Aquest va molt més enllà, car la finalitat de l'esport d'ordre social i de cultura, pot prescindir en absolut d'aquests detalls. Aquesta finalitat, però, és impossible d'assolir sense una puresa esportiva basada en un veritable amateurisme.

HOTSPUR.

CATALANS:

Propagueu la premsa catalana

19-4-1925

En el

Velódrom de Sans

i en la cursa de les

8 hores

novament i d'una manera definitiva

triomfen els famosos cicles

JANER

amb l'equip

del F. C. Barcelona

Saura-Bachero sobre JANER

(tubulars POUCHOIS)

que recorren 250 Km. 592 m.

Valladolid, 3 (Sans) - Barcelona

CICLISME

Crònica de París

*Sis dies en bicicleta... setmana de tabola
L'escassa esportivitat de la prova
La victòria final de Kempen-Beyl*

Sembla una miqueta tard per parlar encara d'aquella prova de 144 hores en bicicleta.

Vaig assistir-hi els quatre darrers dies i l'últim vaig aguantar-ne la brometa de set hores seguides. En sortir estava ben atabalat. Duia el barret enfonsat com tement una ventada esgarriosa i era que el cap em rodava i a tot arreu veia bicicletes que rodaven i a tot arreu sentia les pistonades d'aquelles motos incansables, més incansables que els ciclistes, que rodaven per la pista del Velòdrom d'Hivern.

Els «Sis dies de París» tenen un cert to de solemnitat esportiva, però en realitat l'esport pur, l'esport com cal, no s'hi veu per enlloc. Si per solemnitat esportiva entenem una prova plena d'emoció, on el públic s'hi llença amb una bogeria espantosa i on per entrar cal anar a patacades i a cops de bastó després d'una cua d'un parell d'hores, confessem que les 144 hores del Velòdrom d'Hivern han batut el record de la solemnitat. Si. Si. Indiscutiblement.

Però si aquesta prova esportiva arriba moments en que no té res d'esportiva, en què el públic, la majoria, no veu en els corredors ciclistes que facin esport sinó una mena de jockeys que muntin uns cavalls sobre l'èxit dels quals en la cursa han jugat uns quants centenars de francs; si aquest públic dona un espectacle que té tots els caires de grotesc, dormint, menjant, cridant i bevent, confessem també que tot plegat fa una impressió d'una gran bogeria ciclista que no té res de solemne i que té ben poca cosa d'esportiva. Perquè la solemnitat la fa l'espectacle i la fa el públic.

Cal dir, això sí, que la setmana ciclista de París ha estat la setmana de la gran tabola, veu's-ho-aquí. La setmana de les campanes al despatx, de les sortides nocturnes de la jovenalla amb tutela familiar, de les excuses vovevileques. Tothom tenia la seva tarjeta justificativa:

—He estat tota la nit al Velòdrom... Oh, quina bellesa esportiva!

—Sí. He perdut dos cents francs en un «sprint» que m'ha fallat.

I veu's-aquí que París, aquest París immens que sembla frívol, que sembla que no s'adona de res, estava tot trasbalsat seguint, punt per punt, equip per equip, volta per volta, la llarga carrera de la ronda infernal.

En totes aquestes proves sensacionals de diverses jornades sol passar el mateix. L'interès creix, es multiplica quan van arribant les jornades últimes. Tota l'emoció es condensa sobre la darrera jornada de la prova. Més encara. Els espetecs més forts de l'emoció són als últims moments on l'esforç d'uns instants acabarà de decidir sobre l'èxit dels uns i sobre el fracàs dels altres. Diem, doncs, que les darreres vint-i-quatre hores de la prova al Velòdrom d'Hivern, foren teatre d'emocions esportives—i de banca—sense parar ni un moment.

Quan començà la prova els corredors eren 30. Quan el diumenge fou marcat amb un dispar de pistola el final de l'hora 144, darrera de la prova, el nombre de corredors havia disminuït considerablement. I diem també que el resultat fou una sorpresa per als que havien anat seguint la prova des del començament. Després de la retirada de l'equip Sergent-Grassin, semblava ben clarament que els primers en tocar a cau serien la parella Aerts-Deruyter.

La cursa es desenrotllava amb una tranquil·litat una mica sospitosa.

Tothom guardava el seu lloc entre els corredors... Ningú no avançava ni es quedava i tots feien una mica la viu-viu. Jo em disposava a anar-me'n a casa per descansar un parell o tres d'hores i tornar-hi fins al final. Eren les sis del matí. Ho feia enganyat per la normalitat, la quietud de la cursa. Era una bona intenció, com la de la mare que vetlla, que aprofita el moment que l'infant s'adorm per descansar una estona. L'infant, però, es despertà. Ja ho crec. Fou Kempen, que, tot de sobte, en aquell moment en què el rellotge marcava les sis del matí, s'avançà amb una velocitat d'esforç màxim i aconseguí una davantera que, de moment, deixà bocadats als altres finalistes. La sorpresa, però, passà de seguida i tots apretaren segons llurs forces per sortir a la caça del fugitiu. El co-equipier de Kempen, el francès Beyl, s'avançà també i anà apropant-se al davant aconseguint aparellar-s'hi. Kempen i Beyl havien marcat el més gran nombre de punts. Els dos candidats Aerts-Deruyter quedaven destronats.

Encara hi hagueren escapades sorprenents i avan-

çades marca Kempen, amb una resistència admirable. Hi hagueren nous cesses, entre els quals sorprengueren l'abandó de Mac Namara i Deruyter i de Marcot i Vandenhove. Tot plegat, però, donava ja la impressió definitiva de què el pollastre i la cordera serien per Kempen i Beyl, els quals foren declarats guanyadors.

Ja no cal dir que el públic ovacionà amb tot l'entusiasme als dos vencedors i a tots els altres que acabaren la cursa, els quals, com si encara no haguessin rodat prou per aquella pista de les emocions, donaren, a homenatge del públic, una darrera volta d'honor.

Van Kempen és ja un gat vell en l'art de guanyar proves ciclistes. Havia guanyat els sis dies de New-York amb Egg en 1921. Els sis dies de Brusel·les, amb Aerts, en 1922, i els sis dies de París amb Egg, en 1923.

Beyl és un francès, més inèdit, com si diguéssim, que Kempen, en l'art de guanyar proves del to de la de 144 hores. Es molt conegut i popular als velòdroms i aquesta ha estat la primera vegada que s'ha inscrit als Sis Dies.

Prova molt interessant, molt esportiva, però d'aquesta prova us ben asseguro que un altre any, si Déu vol, si vaig a veure-la serà a base de què al Velòdrom d'Hivern hi hagin instal·lat una mena de llotges-camarots per a passar-hi aquesta colla d'hores que constitueixen tota una temporada.

DOMENEC DE BELLMUNT

El Gran Premi Marathon

(Barcelona-Sant Celoni-Barcelona, 110 quilòmetres)

Resultat vencedor Josep Busqué

Aquesta cursa organitzada pel Club Ciclista Marathon constituí un falaguer èxit per aquesta novella entitat, dintre la qual es mouen veritables amants a aquest esport.

Sortiren 60 «routiers» que lluitàren amb força dursa. Cebrià Ferré (Vicenc) un dels preferits, tingué una caiguda que l'eliminà.

Busqué, mostrà un notable progrés de forma, adjudicant-se una ben merescuda i brillant victòria.

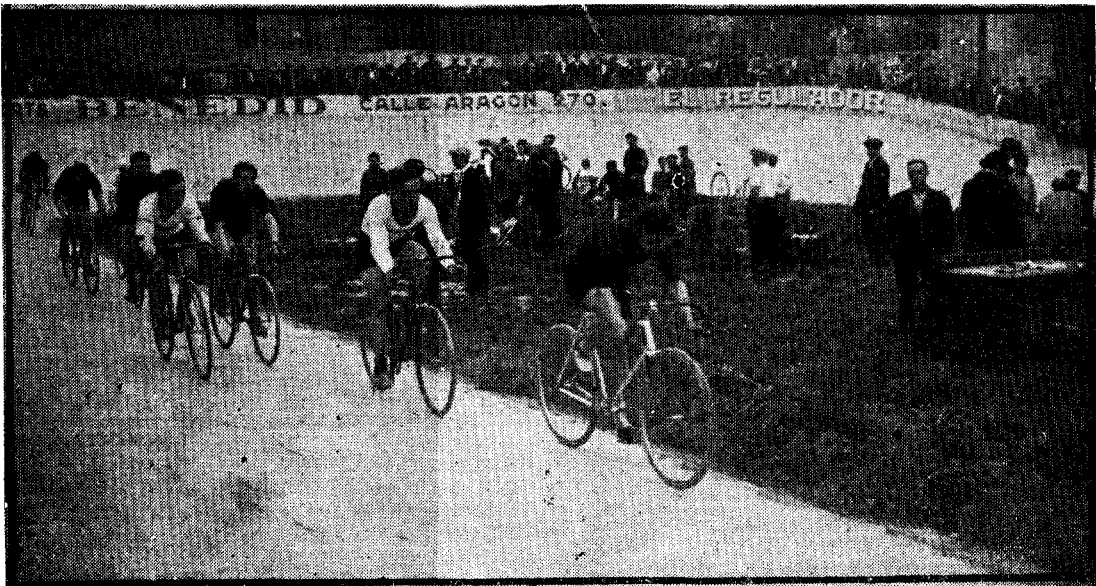
Heu's aquí els resultats obtinguts:

1. Josep Busqué (Latorre), 3 h. 31 m. 45 s.
2. F. Barbé, 3 h. 31 m. 48 s.
3. M. Jiménez, 3 h. 31 m. 58 s.
4. F. Cruz, 3 h. 32 m. 30 s.
5. J. Salomó, 3 h. 37 m. 40 s.
6. J. Lorente, 3 h. 39 m. 12 s.
7. J. Ratera, 3 h. 40 m. 30 s.
8. J. Romagosa.
9. B. Melian.
10. M. Rodríguez.

Al Velòdrom de Sans

La cursa de vuit hores per equip

Aquesta cursa acabà després d'inesperades variacions i peripècies amb la victòria dels que demostraren ésser els dos millors homes dintre la pista de Sans: Saura-Bachero. Incontestablement fou l'equip més complet. Saura esplèndid de forma, cobdiciós, sense fer-li aprensió els viratges perillosos de la pista, tingué uns moments memorables. Bachero que debutava fou la revelació de la carrera. Dur, resistent, em-

LES VUIT HORES DE SANS

Diumenge al velòdrom de Sans s'hi feren carreres. Hom pot comprovar que l'herva que fa tanta falta als camps de futbol allí, en canvi, creix abundantment.

19-4-1925

Cursa del
Club Ciclista

MARATHON

BARCELONA-SANT CELONI-BARCELONA
110 km.

TRIOMFA
EL CICLE

LATORRE

d'entre 60 participants

1. Josep Busqué sobre Latorre
neumàtics HUTCHINSON

Construcció i reparació

Rda. Sant Antoni, 50 - ANTONI LATORRE
BARCELONA

preneur, passant la pista, mestriolament cooperà eficaçissimament al gran triomf de l'equip i dels colors del seu club.

Bover abandonà per pànic a la pista, no per manca de forces, que actualment n'hi sobren (com ho probà últimament a Sabadell). Definitivament l'últim «back» que sofrí a la pista de Sans l'afectà excessivament.

Gil i Margaleff, així com Eserich, fatigats per les tremendes i contínues batalles que és lliuraren, hagueren de retirar-se, formant-se els equips Llorenç-Calvet i Espanyol-Fargas. Aquests dos últims que es posaren en pista quan faltaven dues hores per acabar, feren un acabament de cursa colossal, passant de cinquè lloc a segon, inquietant i tot finalment a Saura-Bachero. Espanyol estigué brillant i Fargas es guanyà, tal vegada, les més grans ovacions per la seva sorprenent rapidesa a demarrar i el braó que posava en la lluita.

El públic quedà satisfet del resultat de la cursa, que tingué per cert molts moments de veritable emoció.

1. Saura-Bachero (F. C. Barcelona), Janer-Pouchors. 1884 voltes: 250 kms. 572 metres, 13 punts.
2. Espanyol-Fargas (F. C. Barcelona), a 4 voltes, 50 punts.
3. Sans, sol (U. S. Sans), a 6 voltes, 38 punts.
4. Treserras-Torres (U. S. Sans), a 6 voltes, 27 punts.
5. Llorenç-Calvet (F. C. Barcelona-U. E. Sans), a 20 voltes, 17 punts.

**AQUEST NÚMERO HA
PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

TENNIS

Parlem de tennis, tanmateix

No direm pas cap mentida, si afirmem que el tennis és, a casa nostra, un dels esports més importants pel gran públic.

Veritat és que el seu dinamisme no és, ni de bon tros, tant evidenciable com el del futbol, posem per exemple.

El futbol té, en primer lloc, un marc de grandiositat que predispone l'ànim envers l'admiració. El nombre considerable de jugadors desplaçant-se contínuament dintre el perímetre del camp, és ja una nota de color molt estimable. Demés, l'objectiu que persegueixen empenyent el baló envers el "goal" contrari, es fa automàticament ostensible i elimina tota dificultat de comprensió, aconseguint que l'espectador se senti inclinat a interessar-se pel joc que es desplega al seu davant.

Si a això, hi afegim el factor Club simpatitzant i el culte a la personalitat acimada o "as" (malauradament tant difús), ja haurem quasi descobert el secret de l'èxit d'aquest esport, que tan fàcilment roba el cor al profà.

El tennis, en canvi, és una cosa més íntima i, sobretot, l'esport de la precisió per excel·lència. Pregunteu-ho a l'amic que l'hagi practicat, i en sabreu les dificultats i l'esforç que representa arribar-lo a jugar mitjanament. Cal esmerçar-hi anys de pràctica i posseir facultats físiques i àdhuc psíquiques, que si hom no les té, les ha d'improvisar. Essent un esport allunyat del col·laboracionisme, exigeix un gran domini de sí mateix, perquè l'atenció s'afina forçosament concentrada sobre un jugador que actua constantment.

El tennis és un esport de tanta precisió com el billar, per exemple, però mentre en aquest joc hom pot fer un estudi de la jugada emprant-hi el temps de preparació necessari i executar-la a plaer, perquè la bola està en repòs, en el tennis és forçós concebre i resoldre la jugada d'una faísó fulminant, perquè la pilota ve a nosaltres i no pas nosaltres a ella, com succeeix en el billar.

Podríem, doncs, per allò que afecta a la precisió, establir la comparança així:

El tennis és un joc de billar actuant sobre les boles en moviment.

Convé també no negligir un detall d'importància: en la major part dels esports similars o comparables, el tant o punt s'obté guanyant-lo; se suma ço que es guanya. En el tennis el tant s'obté fent-lo perdre al contrari. L'objectiu perseguit resulta per dit motiu menys planer, i mantes vegades la valor de la jugada passa desapercebuda.

Però tot això, que de primer antuvi podria semblar un obstacle que entelés el mèrit d'aquest esport, fa d'ell una cosa selecta i precisa allunyada del primitivisme d'altres esports.

Quan hom obté una mitjana comprensió de joc, es fan oviradores bel·leses impensades i hom hi troba una força emotiva tan gran com la del futbol, hockey, rugby, pilota basca, etc.

El tennis porta a dintre seu l'empremta d'una alta distinció, però no exclou la presència d'un públic popular. Ben al revés, el dia que aquest esport compti amb un veritable públic, serà un model de públic esportiu per la dignificació que assolirà, fruit del mateix esport.

El tennis és tot ell elegància i correcció, però res més fora de lloc que classificar-lo de joc de senyoretas. Tansols opinaran d'aquesta faísó aquells els coneixements tècnics dels quals siguin portats a la mínima expressió. El bon tennis és viril, enèrgic, i pròdig en cops fulminants i contundents. Entre jugadors de categoria, la pilota adquireix una vivesa prodigiosa, i si els que el juguen són posseïdors d'un bell estil, presenciarem una exhibició d'imatges d'una bellesa plàstica perfecta, però exigeix una visió directa del natural, car a voltes, reflexada dins la immobilitat d'una fotografia, apareix com violentada i desproveïda d'harmonia.

Convé atancar-se a les pistes quan se celebren "matches" d'importància per a jutjar amb coneixement de causa aquest bell esport, i no aventurar una opinió tansols pel fet d'haver vist un dia jugar a la damisella "X", que fa del tennis un pretext per reunir-se amb les seves amiguetes en el Club i parlar de "flirts" i de "cinema" en el tebis matins d'hivern assolats.

FIVALLER.

La Veu de Catalunya
Rotatiu català
Dues edicions diàries

El Concurs internacional del Barcelona

El XXIII concurs internacional ha finit; hem assistit a totes les seves proves i hem disfrutat de bell tennis. Aqueixes manifestacions tan esportives mereixen el nostre aplaudiment i més encara el nostre entusiasme. La prova internacional que s'acava de disputar en els "courts" del Barcelona ha estat, més a més, una marevella d'organització per part dels qui componen el Comitè, a qui s'encarregà amb gran encert la gestió. Nostra felicitació a tots.

La col·lecció de bons matches ha estat continua, els jugadors que ens han admirat moltíssims les jugades que ens han entusiasmat nombrosíssimes. Transcriurem unes anotacions particulars dels que tan ardorosament s'han disputat la victòria en les pistes del Barcelona.

Mme. Billout.—La millor, sens dubte de les jugadores franceses que ens han visitat. En el seu poc no hi hem trobat ni un defecte, demostrant en la xarxa i el mig-fons una seguretat que no estem acostumats a veure en els camps femenins. Ha guanyat el campionat individual i el mixte, arribant a la final del doble i no guanyant-la, al nostre entendre, per un excés de confiança.

Mlle. Bourgeois.—Un joc fi, reposat, metòdic, aqueixa es la característica del tennis de l'Ivonne Bourgeois. La seva naturalitat i la seva sencilleza a la pista ens ha captivat de debó. La base dels seus triomfs és el seu fortíssim "drive" de fons, que des que es comença la partida mira d'imposar. En la semifinal contra la M. L. Marnet l'imposar-lo en contra del revés talladíssim i per tant difícilment contestable de la nostra jugadora, fou ço que li donà la victòria. No la creiem a molta distància de la formidable Billout.

Mme. Vaussard.—El seu joc es distingeix per una aparent facilitat. Les pilotes més difícils són tornades amb sobrietat, el que de vegades és causa de que els seus oponents no entusiasmin com altres d'indubtable menys valor. Brillà extraordinàriament en la final del doble i sobretot en guanyar de parella amb Guillemot a la nostra magnífica parella Torras-Sindreu.

Ens ha agradat també Mme. Pigueron, d'una vàlua un xic inferior a les tres anteriors, però, d'un joc molt vistós, ensems que pràctic. Ha sortit triomfadora en el doble, tenint molt merescuda la copa per la seva actuació total del concurs.

La millor de les nostres, Isabel Fonrodona, que ha jugat magníficament i sobretot amb gran seguretat, qualitat que tanta falta fa a les nostres "tenniswomen". La seva més gran victòria, fou la que obtingué sobre Mme. Vaussard en dos "sets". Hem de fer constar, per mèrit de nostra campiona que, Mme. Vaussard ocupa el sisé lloc de l'actual classificació francesa, tenint sols davant gent de la talla de les Lenglen, Golding, Billout, etc. La segueix en mèrits la Sra. Pons, actualment entrenadíssima. La seva partida amb Mme. Millout, a qui obligà a fer tres "sets", és de les que acrediten una raqueta. Nostra enhorabona i encoratjament. La Rosa Torras no s'ha vist acompanyada de la sort. Ha sucumbit sempre després de bona lluita, si bé en el mixte la culpa de la desfeta no fou d'ella precisament, M. L. Marnet s'ha presentat força desentrenada, però, amb tot vence a Mme. Pigueron i presentà gran resistència a Mlle. Bourgeois en la semifinal de l'individual.

De la vinguda de les franceses en poden treure nostres tenistes forces ensenyances, insistent sobre el que començarem en el número passat, direm que aquestes exhibicions de tennis femení deuen repetir-se amb gran freqüència en nostres pistes. Els nostres cercles haurien de cuidar de l'entrenament de llurs campions femenins, i així no tindríem de presenciar casos, com el de la semifinal del doble, en que la parella Torras-Marnet, davant d'una parella d'un valor com el seu hagués de sucumbir per un score pobríssim.

Dels homes hem de citar en primer lloc a: **René Lacoste.**—Se'ns ha presentat en gran forma i els defectes que alguns li han volgut veure són, segons nostra opinió, deguts al canvi que actualment s'està operant, del seu antic joc de paret, al que ens està esbossant ara de molta més vistositat i elegància. La seva edat, relativament jove, confirma nostra opinió. Ha guanyat totes les proves en que ha pres part i amb això hem fet el seu millor elogi.

A. Gentien.—Boníssim jugador, potser un xic massa estilista. Alguns cops l'interès de fer bella la jugada li fa perdre algunes pilotes que amb un xic menys de vistositat no perdria. Té un domini excellent de les pilotes curtes, el que

li dona una gran ventatja en el doble i mixte, ont ha jugat esplèndidament i ha guanyat a raquetes de categoria superior a la seva.

J. E. de Olano.—Després dels esmentats és el jugador del Barcelona, el que més s'ha distingit. Ha estat l'únic que en els partits anteriors a la final ha pogut fer un "set" a en Lacoste, obtenint millos score que en Flaquer. Ha guanyant magníficament la copa Casades. El jove Lozano s'ha portat esplèndidament i ha estat una de les notes més sobressortints. La sort no l'ha acompanyat en la final de la seva categoria que es mereixia guanyar.

Flaquer no ha tingut ocasió de lluir-se. En l'individual arribà a la final magníficament i hagué d'inclinar-se davant la tècnica superior d'en Lacoste. En el doble, formant una parella d'una superioritat excessiva no s'ha hagut d'esmerçar a fons. Creiem que segueix essent el campió de sempre.

L'actuació de'n Sindreu en aquest concurs no passarà ni molt menys a la història. Perdé contra Lacoste, sense veure pilota i en el doble i mixte fou ell la causa de les desfetes que sofriren les parelles de que formava part. Hi ha esportmens als quals les bones actuacions i elogis prematurs els fan més mal que bé.

Consignarem, finalment, l'actuació de la senyora Baronesa de Segur i de Witty, Le Blant, Andreu, Noblom, Guillemot, Durall i Rovira. Mereix especialment elogis en Tarruella, el seu partit amb Gentien el recordarem molt temps. També ha estat bé en el mixte i doble, arribant a la semifinal i final respectivament. Fem, així mateix, extensiu l'elogi a Morales.

No ens resta més que donar mil gràcies als senyors Vidal Ribas, Pons, Plaja, Vidal de Llobatera i Gallard dels quals tantes atencions inmerescudes hem rebut i que tant han facilitat nostra tasca.

CRISTYE

Nota.—Comentant aquest darrer Concurs Internacional de tennis, el número vinent publicarem un article del nostre distingit col·laborador, senyor Dionís Sánchez.

PILOTA BASCA

Del club Bascònia

Davant de nombros públic celebrà aquesta societat els partits que tenia anunciats, pel següent ordre:

Primer a pala d'entrenament, a 35 punts.

Vermells: Barrón-Cuatango, 28 punts.

Blaus: Leoncio-Navarro, 35 punts.

Segon a cistella, d'entrenament, a 40 punts.

Vermells: Escudero (E.)-Alcorta, 38 punts.

Blaus: Diego-Guridi, 40 punts.

Aquest partit va tenir moltes alternatives, en el que sovint entusiasma al públic el joc dels dos jugadors, essent premiat llur treball per llargs aplaudiments.

Tercer, a cistella, de concurs, desempat per al segon lloc, a 40 punts.

Vermells: Bo (J.)-Olamendi, 38 punts.

Blaus: Balet-Rigau, 40 punts.

Per la diferència de punts, pot veure's el renyit que resultà aquest encontre, així com el molt igualades que resultaren les parelles que amb un entusiasme poques vegades superat, s'estan disputant aquest concurs.

Cal esmentar el joc molt segur d'En Balet, qui des del començament, ja ens va fer creure que la victòria seria per a ell. En Rigau també estigué molt bé, majorment tenint en compte que jugava fora del seu lloc, i demostrant que no en va conquerir el títol de campió.

Amb molt d'interès s'espera el partit del proper diumenge en el que hauran de lluitar els guanyadors d'avui, Balet i Rigau, contra Larramendi-Barguño, donant-se el cas que, de guanyar aquests darrers, tornaria a quedar igual la situació per punts, ja que del desempat en sortirien tots amb un partit guanyat i un de perdut. Tenint en compte l'interès dels quatre jugadors i la seva vàlua; veiem molt difícil precisar qui té més probabilitats de sortir-ne vencedor, i esperem amb gust l'ocasió de veure aquest encontre que no dubtem ha de sobrepujar totes les esperances.

CATALÀ
el teu diari és
La Publicitat

FÚTBOL

Comentari de la setmana

Els jugadors uruguais, que foren els nostres hostes durant més d'una setmana, empengueren el seu viatge continuant l'itinerari que han de seguir per la península, deixant-nos el record d'unes diades rublertes de goig i d'emoció. Perquè la memòria que servarem de la seva visita fos més completa—aduec possiblement menys satisfactòria pels resultats—hauria calgut que en el seu darrer partit la fatiga i la manca d'alguns dels titulars no hagués fet decaure la seva actuació.

Deixant, però, de banda el final quelcom decepcionant, no es pot negar que la seva estada a Barcelona marcarà una fita en el nostre futbol.

Podem esperar-ne resultats per la millora del nostre joc? Creiem sincerament que sí. És possible que no sigui factible als nostres Clubs posar en peu un equip de la perfecció del que ens mostraren en el segon i el tercer partit els uruguais; en primer lloc perquè la nostra concepció de joc no coincideix exactament amb la del que practiquen els campions olímpics, i en segon lloc, perquè és molt difícil aplegar en un bàndol de Club elements tan meritoris com els que ha reunit en el seu si el Nacional de Montevideo.

Voldríem, però, que de moment els nostres jugadors haguessin tret algunes lliçons que es desprenguen dels partits jugats, per tal que milloressin llur tècnica en ço que sigui possible.

Abans de tot cal remarcar que el secret dels èxits dels jugadors uruguais consisteix en el domini dels efectes de la bala. Amb menys perfecció ens ho han mostrat ja d'altres equips, entre ells el bàndol nacional d'Àustria. Molts dels nostres jugadors ho saben bé, però la majoria encara no s'han fet ben bé càrrec que no cal picar la pilota amb massa energia, sinó suauament tocant-la en el punt precís per tal de no malgastar energies balderament. Demés, entre nosaltres pocs són els capaços de desviar la bala, col·locant-la al punt desitjat, solament posant el peu per canviar-ne la direcció, la qual, tant com la velocitat dels jugadors, dona una remarcable rapidesa al joc. En el mateix joc de cap, quants jugadors nostres trobaríem que són aptes a fer les passades

deixant la bala, morta, als peus d'un company per tal que pugui ésser utilitzada sense necessitat de perdre temps immobilitzant-la?

Tot el que hem esmentat és qüestió de pràctica, pràctica i només que pràctica amb la bala.

Hi ha d'altres coses que són més difícils d'adquirir i que es reflecteixen en l'harmonia del joc de conjunt. Són les previsions ràpides de l'acció que farà el company, i que depenen de la intuïció de cadascú, qualitat que no s'adquireix. Adhuc en els jugadors intel·ligents, hom veu que en moltes jugades, en haver-se desfet de la bala, ja creuen que la seva feina ha acabat. I cal deixar de banda aquesta creença. El jugador, quan fa una passada, ha d'estar alerta perquè pot convenir que se li retorni. Quantes voltes no veiem, en aquests partits, que dos mitjos es passaven la bala repetidament abans de donar-la a un davanter, per tal d'obligar els contraris al desmarcatge.

Altrament, cal no entestar-se a fer sempre les passades endavant quan hi hagi més possibilitats de perdre-les que d'aprofitar-les. Això depèn, és clar, de l'entrenament de l'equip, però, com a línia de conducta a seguir, val més pensar a fer la passada en la direcció que més convingui, i perquè reïxi, tots els companys han d'estar vigilants, adhuc deixant el seu lloc si és necessari, per constituir-se en ajut del company.

Darrerament, volem insistir en la forma de fer les avançades cononent-se gairebé davanter i mitjos convertits aquets tri altres tants atacants, si convé. Sistemàticament aquesta norma és perillosa, però fet amb oportunitat pot ésser de fatiguer resultats. I no avançant massa tota la línia de mitjos, sinó el jugador més indicat.

La iniciativa individual deixa un ample marge al futbol. Aquesta iniciativa s'ha de cercar com a factor d'èxits, no limitant-se a guardar sempre una mateixa col·locació (com fan molts extrems), sinó canviant-la segons les incidències del joc.

En resum: cerquem la millor preparació dels jugadors pel seu rendiment màxim en tots aspectes (esforç a rendir i domini de la bala), però deixem la rutina del joc mirant de cercar els avantatges del factor sorpresa, el qual fa beil el futbol i el fa més efectiu.

SMILER

EL CAMPIONAT PENINSULAR

Una bona exhibició de l'Athlètic de Madrid

Els jugadors blau-grana, en condició deficient, assoliren una minsa victòria per 3 gols a 2

Una molt bona defensa atlètica contrasta amb la pobra que féu el Barcelona del seu marc

Samitier portà l'equip a la victòria, que perillava al segon temps

Un àrbitre com n'hi ha molts

La sorpresa de l'equip madrileny

L'Athlètic de Madrid tenia fama d'ésser equip d'una eficaçíssima defensa, amb les ratlles mitja i davantera bones, però la vàlua del qual no arribava a la d'aquella. Si haguéssim de fixar-nos en el partit de diumenge, malgrat jugar l'atac amb quatre jugadors, després de l'expulsió del «rei del dribbling», com l'anomenen a Triana els seus paisans (nosaltres hi afegiríem: i de la incontinència), hom hauria de reconèixer sincerament que no és pas solament una potent defensa, sinó que formen els seus components un veritable equip.

Ens sembla haver dit altres vegades que en jutjar els bàndols de futbol no s'ha de fer amb el perjudici de reconèixer que són els nostres equips el qui estan en possessió de la veritat quant al joc. Si fos així la veritat, d'un quant temps ençà, seria totalment contrària de l'acceptada dos anys enrera.

Explicarem les nostres paraules. Abans ens semblava cosa admirable el joc exclusiu d'ales, perquè els tres jugadors del mig de les davanteres eren incapaços de construir el joc per manca de davanter centres capaços. Ens hem aficionat ara al joc tancat, la qual cosa és digna de lloança, però els exteriors no responen sempre a les demandes dels seus companys com

abans, i és clar que havent-nos de reïr del joc del centre, i essent Samitier l'apropiador de les jugades que s'hi conjunquen, tenim tendència a veiem un equip que juga com abans jugaven els nostres, com és l'Athlètic, i els mitjos del qual creuem que aquest és el veritable. I heu's aquí que aprofiten totes les pilotes per servir als extrems, i ens fa l'efecte que l'equip no juga.

El secret està en el terme mig, però per això els equips han de tenir jugadors igualment hàbils en tots els llocs de la davantera. En el cas de l'Athlètic ens trobem que els jugadors que fan joc més efectiu són les ales, i és natural que s'estessin a aprofitar l'avantatge; al Barcelona els més hàbils són al centre, i és lògic per tant que s'aprofiti també aquesta superioritat.

La gran condició de l'Athlètic

Diumenge el bàndol madrileny ens produí un efecte immillorable, principalment en ço que es refereix a dues condicions: a la rapidesa i la velocitat dels jugadors, i en la seva resistència.

No oblidem que el Barcelona no fou ni ombra del que acostuma a ésser en les ratlles defensives. No ho fou tampoc a la davantera, però la veritat és que aquesta, i d'aquesta Samitier per damunt de tot i per bé que les seves condicions no fossin les normals, guanyà el partit.

Els jugadors catalans féren el que és humanament possible, i res no se'ls pot tirar en cara. Però fou evident que uns per manca d'encert i altres sota l'acció de la fatiga per la dura tasca feta en anteriors partits, ens féren l'efecte d'un esgotament prematur. Es a dir, es veieren impossibilitats de portar els noranta minuts reglamentaris al temps rapidíssim a què es porten els encontres jugats entre equips peninsulars.

En canvi, els jugadors de l'Athlètic terminaren l'encontre prodigant les seves energies i mantinent-se a igual alçada quant a l'esforç que els fou exigít, fins a l'acabament de la lluita.

Paradoxes del futbol

El campió del Centre juga trenta minuts de la primera part amb les línies completes. A la mitja hora, o poc més, fou quan l'àrbitre expulsà Triana del camp, que és considerat com el millor element de la davantera atlètica, per haver agredit un espectador del camp que, segons sembla, s'havia molestat davant una acció incorrecta de De Mignel, llançant-li una paraula mortificant. No volem discutir l'oportunitat de l'expulsió, la qual decididament creiem justificada, ja que creiem inacceptable que els jugadors es vulguin prendre la justícia (una justícia no sempre justa, ja que està en relació directa amb la major menor susceptibilitat dels individus) per la seva mà.

Doncs bé, confessem que la davantera completa, adhuc reconeixent la vàlua del jugador expulsat, però sense exagerar-la, no ens féu mai la impressió de després, quan quedà reduïda a quatre homes. El diumenge es repetí a Les Corts el mateix fenomen que fa vuit dies a Mestalla, quan s'enfrontaren els campions del Centre i els d'Andalusia. El Sevilla en aquell partit jugant tot el temps amb deu homes, per molt poc que no guanyà, davant els onze madrilenys. Abans d'ahir succeí una cosa semblant, i foren els deu jugadors que restaren de l'Athlètic els que, superant-se en un impuls plausible d'amor propi, gairebé que no nivellen el marcador.

No dominaren, ni de molt pot acceptar-se la idea. La seva tasca essencial fou la de defensar-se, la qual cosa féren amb relatiu encert, però a cada avançada iniciada per les ales, el perill per la nostra porta fou imminent.

Com fou possible que la porta dels blau-grana es veiés tan menaçada en la segona part? No volem dir que els mitjos i defenses es desconcertessin, encara que aquests darrers ens produïren tal impressió. Possiblement el refiar-se un de l'altre, creient fàcil que cinc homes en podrien endegar quatre fàcilment, en fou la causa, però és evident que l'escreix de confiança no fou el sol factor. Fou també la manca d'un mètode en el marcatge; fou així mateix el desconeixement de les pròpies possibilitats i de les possibilitats dels contraris i adhuc podríem dir que de la superioritat d'alguns d'aquests.

De tot, en resulta que el partit perillà per als nostres fins al darrer moment, malgrat jugar els atlètics amb el desavantatge i d'ésser dominats fortament.

Les ratlles i els jugadors de l'Athlètic

Hem dit abans que, el diumenge almenys, l'equip madrileny ens produí l'efecte d'ésser un equip, un perillós equip i tot. Creiem que millorant l'estat físic dels jugadors de les línies defensives del Barcelona, i per tant millorant la seva intel·ligència i restant més ferma la força moral (l'esgotament empobreix totes dues de manera exagerada) també es trobarien amb un atac perillós; només una gran tarda de la davantera blau-grana mantenint el joc en dominis contraris, podria evitar que el perill es repetís davant la porta de Plattko, això si els mitjos ales no s'engresquessin massa a prendre's seriosament la dita que els mitjos han d'ésser altres tants davanteres. La dita resta en peu, però ni tots els mitjos estan en condicions de fer-ho, ni es pot fer sistemàticament, sinó en el moment oportú. Els nostres mitjos pogueren prendre exemple dels de l'Athlètic que ho féren en la segona part, sense perjudici de la tasca defensiva.

Se'ns féu evident que a l'Athlètic hi ha forta defensa, i volem dir que no pas pel porter, sinó més aviat pels dos backs. Barroso féu en la segona part bones parades, adhuc una gran estrada un col·locat tret de Piera. És evident que Barroso té el sentit de la col·locació, però en refusar les bales altes, té el defecte de deixar-les molt a prop de la porta, i d'això els nostres no saberen aprofitar-se'n. Demés, fa sortides, allunyant bales altes, de no gaire bona llei.

Olaso féu un partit superb, confirmant ésser un gran jugador. Pololo, un gat vell sense tantes facilitats com el seu company, el secundà amb encert. Els mitjos foren millors al segon temps; d'ells prengué gros relleu Burdiel, un gran juga-

dor; després el centre, un bon centre sense exagerar; Marin fou el més fluix.

A la davantera Olaso es destacà fortament com un extrem hàbil i perillós; no li neguem la categoria d'internacional, encara que l'hauríem de veure davant una altra defensa. Triana es mostrà un bon driblador; no ens feu, però, la impressió que Olaso en el temps que jugà.

A l'ala dreta, De Miguel fou el millor, amb més cap que facultats, però plegant-se cap a la porta i essent perillós per l'encert en les passades. Ortiz i Palacios, xicots decidits i impetuosos, que volem creure que faran de la línia un atac poderós quan el temps els maduri. El darrer com a davanter centre es limità a passar la bala així que la tenia i aprofitant-la quan se li retornà. Sense ésser un gran davanter centre no desentonà i sabé veure amb rapidesa les oportunitats d'envestir la porta.

Bon atac amb deficient defensa

Això fou, en síntesi, el bàndol del Barcelona.

Hem dit ja que els jugadors, uns més que altres, no semblaven pas en bones condicions per aguantar tot el partit. Samitier sortí fent un sacrifici, i la seva presència significa l'assoliment de la victòria. Piera i Arnau l'ajudaren força i pot dir-se que la seva actuació fou molt acceptable, més la de l'interior de la dreta, que amb Sagi fou l'únic que sabé xutar a goal. Dels extrems, aquest féu una bona segona part; Martí no es deixà veure gaire, tingué en conjunt una pobra tarda. Decididament no és tampoc l'extrem que mancava a la línia.

En els mitjos, Sancho, que resultà ferit en una topada, es ressentí força de la lesió. Adhuc ens semblà que la seva condició no era del tot bona. Carulla i Bosch es bateren com a lleons, però s'arriscaren a voltes a avançar massa, en perjudici de la defensa. En Bosch, el més serè dels dos, ressortí més el defecte per la mala col·locació de Solà, demés de la seva insuficiència. Un i altre dels mitjos ales mereixen elogi per llur actuació, tenint en compte la baixa de Sancho a les acaballes del partit.

Pròdig com sempre en energies, Walter féu bona figura, tret d'algunes fallides en moments de mala intel·ligència amb Solà. Amb tot i els defectes, es destaca per les seves decisions i valentes intervencions. Ni Solà ni Plattko no ens agradaren. Del primer no cal dir-ne res; davant jugadors de categoria és quan demostra la seva modesta condició. Plattko fou massa irresolut a desprendre's de la bala en les sortides. En resum, la defensa fou deficientíssima, per no dir deplorable.

L'arbitratge

No fou gens ni mica convincent. Donà un goal a l'Athlètic quan fou entrat en deixar la bala Plattko en ésser immobilitzat amb els braços per un davanter athlètic. En canvi, per fer el contrapès, donà *penalty* a favor del Barcelona per càrrega *legal* a Samitier. Més de la mitat de les avançades athlètiques foren fetes en *offsides* evidents sense donar-se'n compte. Es feren

també moltes jugades perilloses, sense que cregués necessari intervenir.

L'acte de Triana, amb el qual es féu merei-

BARCELONA-ATHLETIC DE MADRID
Olaso, el notable back madrileny, creuant el pas a Martí

xedor de l'expulsió, era massa greu perquè poguem titllar l'àrbitre d'energic.

Quina penúria d'àrbitres passadors, Déu meu! I després ens queixem dels públics.

Els gols del partit

En la primera part fou accentuat el domini dels blau-grana. Una sola vegada pogueren reeixir enganyant a Barroso. Fou als 29 minuts de joc, en una avançada personal de Sami, i passant a dos jugadors que se li posaren al pas. Al mig minut, l'Athlètic empatà. Escapà De Miguel i centrà; Triana es féu amb la bala, passant-la a Palacios, que assolí el goal.

En la segona part, el domini correspongué també al Barcelona, però l'Athlètic, malgrat trobar-se amb deu jugadors, fou molt més perillós per la rapidesa dels seus avenços i la pre-

cisió de les passades. L'Athlètic fou qui primer assolí avantatge. Una escapada d'Olaso amb xut del mateix que atura Plattko; Palacios i Ortiz entraren al porter agafant-lo un d'ells, i escapant-se-li la bala de les mans que rematà un altre jugador que no podem precisar. Poc després, Sagi assolí l'empat tirant un *penalty*; marcant Samitier el gol de la victòria, en una brillant jugada, en la qual Piera desvia amb el cap una passada llarga de Walter que el davanter centre desvia novament quan Barroso sortia a deturar la bala.

SMILER.

Sans-Terrassa

Un partit que en si no va satisfer per la qualitat de joc.

El Sans, al primer temps, desenrotllà un joc aclaparador a l'extrem d'imposar-se d'una manera absoluta als egarencs, que, sigui dit de pas, jugaren bon xic desorientats. La davantera de la Unió, fou la línia que jugà més compenetrada, particularment, Feliu, que donà el seu màxim rendiment.

Prova del que diem, ho és l'haver aconseguit el Sans el seus quatre gols a la primera part; el primer, una refusada fluixa de Sabater, que Feliu aprofità amb oportunitat; el segon d'un avenç de leidró que xuta fort, però topà al pal i Tonijuan rematà fort; el tercer, —sigui dit, el més bonic de tots— d'una escapada de Tonijuan, que centrà amb tota justesa i Feliu de mitja volta endinsà la bala al marc i el quart, d'una fallada d'Humet, Feliu, altra vegada oportuníssim rematà a goal.

El segon temps, a més de mantenir-se el joc ensopit, fou una altra cosa; el Terrassa emprà un bon joc, dominat per mitjos i defenses, ja que a la davantera no hi sabérem veure per enlloc el conjunt. Un gol, l'únic, aconseguiren els terrassencs en aquesta part; Torruella donà la bala amb precisió a l'Argemí i aquest xutà fort tocant el pal, però rebotant a la xarxa.

BRIC-À-BRAC

Els perills del professionalisme

Una opinió anglesa

Del *Daily Mail* reproduïm un article que tracta dels perills del professionalisme que amenacen adhuc l'esport d'Anglaterra.

Diu així:

«Sorprès i divertit alhora, llegeixo que dues hores abans de començar l'encontre que fa poc hi hagué entre el Manchester United i el Clapton Orient, el mig centre del darrer Club, Pape fou transferit

Samitier disposant-se a xutar, però Pololo intercepta la bala

Martí intenta rematar un corner que salva Barroso, el porter madrileny